No. 1788 Zaterdag 6 April 1918. **35ste Jaargang**

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
Waterkant No 4. Overzijde.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

DE „DEFENSIE-PARAGRAAF"

IN HET

ontwerp-program van actie der Katholieke Staatspartij. *)

Terecht is in het ontwerp-program van actie der Katholieke Staatspartij nà de buitenlandsche politiek aan de „Defensie-paragraaf" de eerste plaats toegekend.

Immers, van welke zijde men het defensie-vraagstuk ook moge beschouwen, steeds vormt dit een onderwerp van het hoogste aanbelang voor land en volk, ook zonder dat, gelukkig, ten onzent sprake is en ooit zal kunnen zijn van een „militairisme," zooals wij dit elders zijn treurige triomfen zien vieren. Moet dan ook in dit verband de defensie-paragraaf een der gewichtigste onderdeelen vormen van het program van actie van elke staatspartij, welke ook, in het bijzonder dienen de rechtsche partijen hiervan te zijn doordrongen en deze uitteraard in de eerste plaats de Katholieke partij, die de eigenschappen in zich vereenigt — o. m. ook wegens haar getalsterkte — om een krachtigen invloed uit te oefenen op het Staatsbeleid, op ons maatschappelijk leven, zoowel naar binnen als naar buiten.

De wetten, die vereischt worden tot het in stand houden van leger en vloot, grijpen dieper in het volksleven en daardoor in de volksbelangen in, dan welke andere wet ook. Het oorlogsbudget stijgt onrustbarend hoog, waarbij dan nog komt, dat in vredestijd aan slechts weinige belastingplichtigen blijkt óf en in hoeverre de opgebrachte gelden aan het doel beantwoorden en dat dit eerst duidelijk wordt, als het land in oorlogsgevaar verkeert, dus eerst dán, als het uiterst moeilijk, of beter gezegd, onmogelijk is, ernstige tekortkomingen te herstellen. En wat dan?

De vraag dringt zich op: hoe stond het hiermede ten onzent, toen de huidige wereldoorlog uitbrak? Het antwoord op deze vraag is reeds van meer dan één bevoegde zijde gegeven, de Pers heeft het hare dienaangaande onbewimpeld gezegd, zoodat wij kort kunnen zijn; er haperde veel aan, zelfs zéér veel. Laten wij ons thans en op deze plaats hiertoe bepalen, ofschoon het toch wel noodig zal zijn, dat daaromtrent het volle licht opgaat, zoodra het defensie-vraagstuk met al den ernst, dien het verdient, ter hand moet genomen worden.

En dan volgt van zelf de vraag: hoe staan wij er thans voor na drie en een half jaar van mobilisatie? De vergelijking tusschen de antwoorden op de beide hier gestelde vragen, zal ons duidelijker dan welke redeneering ook doen zien, in welke banen het defensie-budget moet geleid worden. Men houde ons echter ten goede, dat wij onder de huidige omstandigheden het antwoord op de laatstgestelde vraag schuldig blijven, hoezeer het ten slotte ook in het belang van staatsbeleid zal zijn, dat ook dienaangaande open kaart wordt gespeeld, althans zeker tegenover de volksvertegenwoordiging.

Hoe het echter ook moge zijn, de weg, dien de Katholieke partij heeft te volgen is, in hoofdrichting, reeds aangegeven. Het wachtwoord is vanaf den Pauselijken Stoel uitgegeven. Er valt niet aan te tornen, er is een plicht op onze schouders gelegd; wij, Katholieken, moeten *streven naar geleidelijke ontwapening*. Ziedaar kort en bondig het wezen der zaak; terecht ook in het ontwerp-program van actie neergelegd.

„Streven naar geleidelijke ontwapening," d.w.z. alle toelaatbare middelen te baat nemen, die tot het middel: *ontwapening* kunnen leiden, en wel, algemeene, dus „internationale ontwapening"; zoo noodig en mogelijk door het nemen van „initiatief." Echter zal in de keuze der middelen en van het tijdstip, waarop deze aan te wenden, met de meeste omzichtigheid moeten worden te werk gegaan. Thans, nu de wereldoorlog nog in vollen gang is, men zich zelfs geen denkbeeld kan vormen van de uitkomsten, die uit dezen alles omvattenden krijg zullen geboren worden, en van de toestanden, die ten slotte bij den lang verbeiden vrede zullen worden vastgelegd, thans is het ondoenlijk een scherp geformuleerde gedragslijn aan te geven, welke door de Katholieke partij in zake „ontwapening" ware te volgen. Groote kracht zou ongetwijfeld ontwikkeld worden, wanneer in deze belangrijke aangelegenheid een gemeenschappelijke actie macht uitgaan van geheel de Katholieke wereld, zooals feitelijk plicht is uit onderwerping aan den kenbaar gemaakten Pauselijken wil.

Maar hoe het ook zij, dit ééne is zeker: in ernst kan de weg naar „ontwapening" niet voeren over „legeruitbreiding" en tegen deze laatste dient bijgevolg front te worden gemaakt. Legeruitbreiding, d. w. z. verhooging van het jaarlijksche contigent dienstplichtigen, en wel, door invoering van „algemeene dienstplicht" met een minimum van vrijstellingen, waardoor o. m. de groote gezinnen en last not least de roeping der geestelijkheid duchtig in het gedrang komt. Men trachte dit niet mooi te praten; de gebeurtenissen om ons heen hebben maar al te duidelijk gesproken en feiten laten zich door woorden niet ongedaan maken.

Voordat het tot ontwapening zal zijn gekomen, zal er nog heel wat overlegd, geregeld en toegegeven moeten worden. In afwachting van deze ontzaglijke wereldgebeurtenissen zijn wij echter verplicht paraat te blijven ter handhaving van onze neutraliteit en ter verdediging van onze onafhankelijkheid, waartoe dus leger en vloot moeten gehandhaafd worden, zooals ook terecht in het ontwerp-program wordt erkend.

Dit voorop gesteld, rijst onmiddellijk de vraag: Hoe dient onze weermacht georganiseerd te zijn, want breken met het thans bestaande is een onafwijsbare eisch. Bovendien behoort de organisatie rekening te houden met de financieele draagkracht der natie in verband met de uitgaven, die door de verschillende departementen van bestuur gevorderd worden. Waar dan ook het ontwerp-program zeer gereserveerd zegt, dat de organisatie van leger en vloot dient beperkt te blijven tot hetgeen noodzakelijk is voor de handhaving der neutraliteit en de verdediging der onafhankelijkheid, zal toch zeker wel bedoeld zijn hiertoe het eindcijfer der begrooting van oorlog en marine niet steeds hooger op te voeren.

Om te geraken tot een rationeel geldelijk bedrag, aan 's lands defensie te besteden, dient een algeheele en grondige herziening van het bestaande defensiewezen plaats te hebben, aan de hand van de lessen, die de huidige oorlog ons gegeven heeft. Zoodoende is het mogelijk eindelijk waar voor ons geld te verkrijgen en dan zullen we ons verder moeten getroosten dat geld te besteden voor een doel, waarvoor wij het liever niet beschikbaar zouden willen stellen; altijd, in afwachting van de ontwapening, waaraan inmiddels met alle krachtsinspanning moet gewerkt worden.

Er zal o.m. moeten worden nagegaan, of het noodzakelijk is al onze stellingen en liniën te behouden en hoe het te behoudene zal zijn in te richten en te bewapenen. Men schroome daarbij niet, kostbare, misschien eerst kort geleden gereed gekomen verdedigingswerken los te laten, indien zij hun nut verloren hebben, want dit is zuinig beleid.

De sterkten van veldleger en bezettingstroepen zullen opnieuw moeten geregeld worden. Er zal een oordeelkundige verhouding tusschen de getalsterkten der verschillende wapen- en troepensoorten moeten worden vastgesteld. De artilleriebewapening vereischt een algeheele omwerking en men zal aanschaffing van veel nieuw geschut niet kunnen ontgaan. In de behoefte aan materiaalvoorraden zal voorzien moeten worden. Maar, er zal ook veel kunnen bezuinigd worden, ook op het legerhuishouden, in zijn geheel genomen.

Ten slotte dient een doeltreffend verband gebracht te worden tusschen de sferen van actie van leger en vloot.

Ziedaar slechts enkele grepen uit de overvloedige rijke stof, waarbij wij ons in hoofdzaak tot het leger bepaald hebben. Thans verder hieromtrent uit te weiden, ligt niet in onze bedoeling en zou ook te veel plaatsruimte in beslag nemen. Het vorenstaande moge niettemin voldoende zijn om nog eens nadruk te leggen op de belangrijke beteekenis van de defensie-paragraaf in het program van actie der Katholieke Staatspartij. Propagandisten en kiezers mogen hun voordeel er mede doen.

C. J. M. COLLETTE

Kolonel der Artillerie.

De Redaktie van *Het Centrum*, waaraan wij dit artikel ontleenen, voegt aan dit artikel de volgende noot:

Met veel genoegen verleenen wij plaatsing aan dit artikel, waarvan de strekking voor de trouwe lezers van ons blad niet vreemd zal zijn. Van het begin van den oorlog af hebben we ons beijverd, herhaaldelijk te doen uitkomen, van hoeveel beteekenis voor de wereld, en met name ook voor de kleine Staten, het militaire, of liever, het *ontwapenings*-vraagstuk geworden is, en hoe groot de gevaren en nadeelen zijn aan het militairisme verbonden. De naam en qualiteit van den geachten schrijver van dit artikel verleenen daaraan nog een bizondere beteekenis. Wij vestigen er deswege zeer nadrukkelijk de aandacht op, daarbij speciaal verwijzende naar de zeer treffende passage: dat de weg naar „ontwapening" *niet* voeren kan over „uitbreiding." Waar reeds meermalen en zelfs van hooggeplaatste zijde openlijk de bedoeling is uitgesproken, ook voor ons land de militaire lasten aanzienlijk op te schroeven en den algemeenen dienstplicht tot een *duurzame* instelling te maken, met al de daaraan verbonden gevolgen, verdienen de daarop betrekking hebbende zinsneden in dit artikel wel een afzonderlijke vermelding en daadwerkelijke *behartiging*.

Het lot der Kroonprinsen.

Een der gevolgen van den wereldbrand, die nu sedert volle drie jaren, landen en volken verteert, is zeker geweest de opruiming van vele vorstenhuizen en de aanzienlijke vermeerdering van het aantal *Rois en exil*, koningen in ballingschap.

Op schrikbarende wijze is er huis gehouden onder de oude en nieuwe dynastieën; binnen en buitenlandsche stormen hebben onbarmhartig eeuwen oude boomen ontworteld. Keizers en koningen, die eenige jaren terug nog meenden vast op hun troonen te zetelen, zijn er van moeten afdalen, gaven voor zich zelf en hun kinderen de aanspraken prijs op hun koningschap.

De lijst is lang en zeker nog niet afgesloten. De koning van België verdedigt nog met heldenmoed het laatste strookje grond, dat hem is overgebleven en belet, zich in ballingschap te begeven, maar anderen is zelfs dat kleine restje vaderlandsche aarde onder de voeten weggenomen. Naar menschelijke berekening zijn zij voor altijd over de grenzen van hun grondgebied verjaagd, of wachten zooals de Russische Tsarenfamilie, in gevangenschap het vonnis af, dat over hen zal worden uitgesproken. Het Montenegrijnsche koningshuis, de Servische oude PETER, de Rumeensche vorstelijke familie, de Prins van Wied, als vorst van Albanië, ten slotte de Grieksche koning en zijn oudste zoon werden evenals TSAAR NICOLAAS en diens zwak kroonprinsje, tot abdiqueeren gedwongen.

Dit droevige en zeker vernederende lot hebben zij gemeen gehad met zoovele grootere en kleinere vorsten uit de laatste eeuw, de drie dynastie-

Gehypnotiseerd.

Naar het Engelsch van W. J. Morgan.

Zij zaten in de artistenkamer van den schouwburg en spraken over hypnotisme. Terrel, de directeur, geloofde er absoluut niet aan; hypnotisme, beweerde hij, was met goochelarij gelijk te stellen.

„Neem mij niet kwalijk, — maar heeft u zelf niet eens een proef, die men daarmee nam, bijgewoond?" vroeg een heer met donkere oogen, die een buitengewoon scherpe uitdrukking hadden. Hij was dagblad redacteur, en daar hij met de voornaamste leden van het tooneelgezelschap bevriend was, werd hij dikwijls in de artistenkamer toegelaten. Terrel had hem daar reeds enkele malen ontmoet, maar was niet bijzonder met hem ingenomen — wellicht omdat Fred. Upham, zoo heette de redacteur, geen zeer gunstige recensie over een door Terrel geschreven stuk in zijn blad geplaatst had. Daar het echter Terrels belang als theater-directeur niet was om met een invloedrijk man van de pers op minder goeden voet te staan, verzette hij zich niet tegen diens bezoeken in de artistenkamer.

Terrels antwoord luidde vrij positief: „Zeker, dikwijls genoeg, en telkens bleek het mij niets anders dan goochelarij te zijn."

„Zou Mr. Upham zelf ook kunnen hypnotiseeren?" vroeg de prima-Donna.

De directeur haalde zijn schouders op.

„Heeft u er lust in een proef daarvan te zien?" vroeg de redacteur kalm.

De directeur glimlachte ongeloovig.

„Wilt u een weddenschap met mij aangaan? Ik beweer in staat te zijn de voorstelling van morgenavond in de war te brengen door den acteur, die de hoofdrol vervult, te hypnotiseeren," zeide Upham bedaard.

Alle aanwezigen braken in een luid gelach uit.

„Ik spreek in vollen ernst," hernam de redacteur, zonder zich van zijn stuk te laten brengen, „en als Mr. Terrel er niets tegen heeft, dat ik de proef doe — wat, naar ik meen, wel het geval zal zijn, — dan zal ik hem bewijzen, hoe gemakkelijk het mij is anderen aan mijn wil te onderwerpen, als mij de gelegenheid gegeven wordt hen slechts een weinig onder mijn hypnotiseerenden invloed te brengen."

„Hoe zult gij dien invloed op ons laten werken?" vroeg de prima-Donna.

„Zeer eenvoudig: met behulp van eenige bewegingen, die ik uitvoer, op het oogenblik, dat gij het tooneel betreden zult. Ik zal u natuurlijk niet in een volslagen hypnotischen toestand brengen, want dan zoudt gij u niet kunnen verroeren, vóórdat ik het wilde."

Zij keerde zich tot Terrel, zeggende: „Ach, laat het hem maar eens probeeren, dan kunnen we nog eens grappen beleven."

De directeur schudde het hoofd, zeggende: „Ik kan toch waarachtig de voorstelling niet op het spel zetten om jelui pleizier te doen."

„Naar gij meent, ben ik er niet toe in staat om *iets* te doen," zeide Upham, „want als hypnotisme niets uitwerken kan, zooals uw gevoelen is, dan kan ik immers geen storenden invloed op de voorstelling uitoefenen. Welnu, hebt gij lust de weddenschap aan te gaan?"

Alle aanwezigen drongen er bij den directeur op aan, dat hij daartoe over zou gaan, wilde hij consequent blijven.

„Kwaad kunt gij er toch niet bij," merkte Edmund French, de komiek, op, „en er is wat bij te verdienen. Mr. Upham kan voor mijn part zooveel hypnotische grimassen maken als hij wil, terwijl ik de alleenspraak houd. Laat hij het gerust probeeren, en *wat* hij ook doen moge om mij in de war te brengen, — ik zal mijn alleenspraak tot het einde toe, naar het behoort, uitspreken."

Edmund French moest een monoloog, getiteld: „Zonder wilskracht," houden, die het groote drama vooraf moest gaan. Die alleenspraak was vervaardigd door een welbekend, dramatisch schrijver, want Terrel zou nooit een stuk hebben laten opvoeren, dat den naam van een geijkt en beroemd schrijver niet als auteur droeg, — maar niettemin had de monoloog in quaestie tot nu toe weinig bijval gevonden, hoewel Edmund French zijn uiterste best gedaan had om er iets van te maken.

Dit was misschien de reden, waarom Terrel ten slotte toegaf. Hij verwedde 100 pond sterling, dat Upham *niet* bij machte zou zijn, terwijl hij, in eene loge gezeten, de voorstelling bijwoonde, Edmund French te verhinderen zijn rol naar behooren te spelen of andere volzinnen uit te spreken, dan die in de rol te pas kwamen.

De weddenschap werd genoteerd, en Terrel zoowel als Upham deponeerden 100 pond st. in handen van een der leden van het gezelschap.

Terrel nam Edmund French ter zijde en drukte hem op het hart zich niet te laten verleiden of omkoopen, om onder één hoedje met den sluwen redacteur te spelen.

„O neen, Mr. Terrel," gaf French te kennen, „daar behoeft gij u niet ongerust over te maken, want ik weet, dat gij mij dan terstond mijn ontslag zoudt geven, en al kreeg ik de 100 pond van Mr. Upham als schadeloosstelling, dan zou ik, als die op waren, broodeloos zijn, want middelen heb ik niet, zooals u bekend is."

Lachend klopte Terrel hem op den schouder, — van hem was dus niets te vreezen.

Den volgenden avond waren alle leden van het gezelschap, die niet gekostumeerd in het stuk behoefden op te treden, in het parterre aanwezig, zeer nieuwsgierig natuurlijk om eens te zien wat Upham wel zou aanvangen.

De redacteur had tegen Edmund French, toen die zich aangekleed had, eenige handbewegingen gemaakt en, vóór dat het scherm opging, plaats in de directie-loge genomen.

„Speelt French alleen kleine komische rollen?" vroeg hij op onverschilligen toon aan den directeur.

Terrel brak in een luid gelach uit, dat niet vrij van minachting was.

„Hij heeft nog geen gelegenheid gehad om in grootere rollen op te treden. Iedereen bijna is van oordeel, dat hij hier niet op de rechte plaats staat. French zelf verbeeldt zich, dat hij meer aanleg voor het tragische heeft; dat is een algemeen voorkomend zwak bij komieken, — maar het is gelukkig, dat er directeuren bestaan, die weten welke plaats den acteurs toekomt."

„Ik geloof, dat ik er French vanavond toe brengen zal om zich eens recht tragisch aan te stellen," ant-

ën, die over Frankrijk regeerden, de vele Duitsche prinsjes en de hoofden der Italiaansche kleine staten. Er is een storm gegaan over de paleizen en kasteelen, waarin de Souvereinen meenden voor zich zelf en hun nageslacht veilig te huizen. Revolutie en oorlog verdreef hen uit hun landen, dwong hen het meerdere of mindere bittere brood der ballingschap voor het vervolg hunner dagen te eten.

Wat 'n lange rij illustre namen gaat ons voorbij! De Bourbons van den ouderen tak, van Orleans, Este, Parma, Modena, Napels, Spanje, de groothertogen van Toskane, de koningen van Hannover en Portugal, de hertogen van Nassau, Zweedsche prinsen, keizers van Brazilië, Mexico, China, allen op hun beurt, moesten, hoe ongaarne ook, opstaan van hun troon, scepter en kroon nederleggen om in een ambteloos leven van verveling en onbelangrijkheid voortaan hun dagen door te brengen, hun kinderen te leeren berusten in het onontkoombare lot, dat hen getroffen had en zóó verschilde met het schitterende bestaan, waarvan zij in hun eerste gelukkige jaren droomden.

Men kan over het koningschap denken, zooals men wil, men kan het aanzien als een staat van benijdenswaardig of twijfelachtig geluk, men kan de zorgen aan de regeering naar verkiezing over- of onderschatten, de zorgelooze vrijheid bezingen van hen, wier voorhoofd niet gedrukt wordt door het spannen van den diadeem: zeker is het toch dat zij, die gedwongen werden van hun waardigheid afstand te doen, vele treden nederdalen van den ladder der maatschappelijke glorie en het op droevige wijze zullen gevoelen, hoe hun persoonlijkheid weinig meer beteekent in vergelijking met het schitterende goud, dat den mantel van hun koningschap sierde. Te duur werd zeker, volgens meniges onttroonden vorst, het recht van gewoon mensch te zijn gekocht door het verlies van zoovele kostbare voorrechten.

Ligt het in Gods raadsbesluit de vorsten, die zoo menigmaal zijn wet overtraden, ontrouw werden aan hun hooge roeping, met zijn vijanden heulden tot hun eigen nadeel en ondergang, af te zetten van hun ambt als herders en leiders der volken? Het zou zeker vermetel zijn te dringen in zijn vonnissen, zijn wil te ondervragen. Ons past gehoorzaam te berusten, maar toch is het zeker niet ongeoorloofd er de aandacht op te vestigen, hoe Zijn waarschuwende stem reeds herhaaldelijk klonk om de vorsten te leeren, hoe zij in hun hooge verhevenheid boven hun onderdanen, toch klein bleven tegenover Hem, schepsels en werktuigen in Zijn Hand. Herhaaldelijk werden de machtige huizen der regeerders getroffen in het hoogste dat zij bezaten, hun hoop voor de toekomst. Merkwaardig is zeker het lot der kroonprinsen in de twee laatste eeuwen. Als de eerstgeborenen in Egypte ten tijde van Mozes, scheen God's straffende hand op dezen gericht en trof in hun volle jeugd en kracht prinsen, waarop een geheel volk zijn hoop en vertrouwen in de toekomst had gesteld. Door hun onverwachten dood faalden alle menschelijke berekeningen, namen politiek en diplomatie een anderen keer.

Wij kunnen teruggaan tot aan LODEWIJK XIV, den machtigen trotschen Zonnekoning, die binnen korten tijd, drie geslachten van kroonprinsen hem, den 70-jarige, zag vóórgaan in het graf. LODEWIJK XV, zijn achterkleinzoon schandelijker gedachtenis, werd slechts geduld om zijn veelbelovenden Dauphijn, die krachtig en flink aan het kwijnen raakte en stierf, na eerst zelf zijn oudsten rijkbegaafden zoon te hebben verloren.

De jongere hertog van BERRY, later de rampzalige LODEWIJK XVI, trad in zijn plaats en werd het offer der revolutie, die hij in zijn zwakheid niet bezweren kon. Ook zijn oudste zoon stierf als kind, de tweede droeg slechts een kroon van doornen.

De zoon van LOUIS NAPOLEON en HORTENSE ontviel zijn ouders als kind, NAPOLEON II, de hertog van BERRY, mochten zelf nooit een kroon dragen, FERDINAND VAN ORLEANS, de hoop der Juliemonarchie, verongelukte door het op hol gaan van zijn paarden, de Prince Impérial, zoon van NAPOLEON III, stierf treurig door de wapens van Afrikaansche wilden. De edele vredelievende FREDERIK, kroonprins van Duitschland, werd eerst stervend keizer, RUDOLF, de troonopvolger van FRANS JOZEF vond een schandelijken, geheimzinnigen dood. Hoe de hoop der Donau monarchie, FRANS FERDINAND wreed werd vermoord, herinnert zich ieder, die nog jammert onder de vreeselijke gevolgen van dien aanslag. De oudste prinsen der Belgische konings familie, LEOPOLD's zoon, hertog VAN BRABANT, en prins BAUDOIN, broer van koning ALBERT, stierven jong; de hertog van Clarence, koning EDWARD's eerstgeborene maakte door zijn heengaan den tegenwoordigen GEORGE V tot koning. Zijn grootmoeder VICTORIA besteeg den troon eerst na den dood van vele kroonprinsen en van prinses CHARLOTTE van Engeland. LOUIS PHILIPPE, kroonprins van Portugal werd met zijn vader tegelijk neergeschoten. ALEXANDER III van Rusland, kwam onvoorbereid aan de regeering voor zijn jong gestorven broer NICOLAAS bestemd. En wij zelf! Herinneren wij ons niet hoe vast onze dynastie gegrondvest scheen, toen WILLEM I zich verheugen kon, dat vier geslachten aan het roer stonden van het schip van staat? Wie kon denken dat drie zonen van WILLEM III vóór hun vader zouden sterven, de andere prinsen kinderloos blijven, zoodat de Oranjeboom hopeloos tot verdorren zou zijn veroordeeld, indien God in zijne goedheid in onze geliefde Koningin WILHELMINA en in ons dierbaar prinsesje geen nieuwe loten aan den ouden stam had doen herbloeien?

Het noodlot der kroonprinsen door hun te vroegen dood is zeker een opmerkenswaardig feit. Weinige vorsten werd het gegeven den vaderlijken troon ongehinderd te beklimmen. Nu zijn het weer de oudste zonen van Rusland's, Servië's, Griekenland's vorsten, die afstand moesten doen van hun opvolgingsrecht. De kroon, die hen zoo verleidelijk wenkte in het verschiet, bleek niet voor hen bestemd.

Zoo ooit dan blijkt ook uit het lot van vorsten en volken, dat God zich niet stoort aan menschelijke beschikkingen, aan illusie van koningen en koninginnen, aan de verwachting der onderdanen, maar voortgaat volgens zijn eeuwig, onveranderlijk wereldplan. Tronen mogen ineenstorten, vorstenhuizen vernield raken, prinsen en prinsessen hun droevig lot ondergaan: wij weten dat Hij die alles regelt en bestuurt, het doet voor onze leering, voor ons welzijn en voor het heil der wereld.

M. S.

De Javapost.

Algemeen Nederlandsch Verbond.

De reeds weken geleden aangekondigde Algemeene Vergadering van het Alg. Ned. Verbond, door velen met spanning te gemoet gezien, heeft eindelijk ll. Woensdag avond ten 8 uur in de Raadzaal van den Kol. Raad plaats gehad.

Uit het voorgevallene op de vorige Algemeene Vergadering, tegelijk feestavond van den 9 Maart en verschillende geruchten in omloop bleek genoegzaam, dat er iets broeide en dat het er dezen avond spannen zou.

Het is werkelijk een rumoerige avond geweest, tot nu gelukkig alléén door de Algemeene Protestvergadering op 28 Maart 1906 naar aanleiding van het artikel: *Verval van Curaçao* in Neerlandia, overtroffen.

Tegenwoordig waren, behalve het bijna voltallig Bestuur, 74 leden en eenige belangstellende niet-leden.

Na opening der Vergadering door den Voorzitter C. S. Gorsira JPEz. de voorlezing der notulen en mededeeling van eenige ingekomen stukken, stelde de Vr. het eerst aan de orde No. 1 van de door den Heer WELLING ingediende voorstellen: *De oprichting van een openbare leeszaal en bibliotheek*

De Heer W. las de volgende motie voor:

„De Alg. Verg. van de Groep *Nederlandsche Antillen* van het A. N. V. gehouden op 3 April 1908 in de Raadzaal van den K. R. besluit tot het oprichten van een openbare leeszaal en bibliotheek en verzoekt het Bestuur of indien gewenscht een daartoe te benoemen Commissie, nog dit jaar een uitgewerkt voorstel over deze zaak aan het oordeel van een Alg. Vergadering te onderwerpen."

De Heer W. lichtte alsnu nog nader zijn voorstel toe, zette de redenen uiteen, die hem er toe gebracht hebben dit voorstel in te dienen, sprak over het groote belang dezer aangelegenheid enz. en verzocht het Bestuur zijn gevoelen over deze zaak mede te deelen.

De indruk, die het antwoord van het Bestuur op ons maakte, was dat het B. in deze wel degelijk diligent is geweest, juist het tegendeel van hetgeen de Heer W. den geheelen avond in zijn betoog, vooral bij het tweede voorstel telkens vrij duidelijk liet doorschemeren, dat er van de daden van het Bestuur zoo weinig naar buiten bekend raakt, dat het een „log lichaam" is, dat het een „dooie boel" is etc. etc.

Uit het antwoord van den Voorzitter en van den Secretaris Kapitein H. BIERMAN bleek, dat deze aangelegenheid reeds lang bij het Bestuur in voorbereiding was, dat met het Hoofdbestuur en het Koninklijk Instituut voor Land—Taal— en Volkenkunde lang en breed gecorrespondeerd is en de zaak reeds zoover gevorderd is, dat de kisten met boeken in Holland gereed staan ter verzending, en steun van het Rijk en kolonie is toegezegd zelfs een zeer geschikt huis door den Gouverneur beschikbaar is gesteld. Uit het laatste schrijven uit Holland bleek dat ook de lijst der boeken reeds verzonden is. Deze lijst is tot nu toe hier niet ontvangen, reden waarom het Bestuur der Groep natuurlijk zelf nog niet andere boeken ter aanvulling kan koopen, om niet gevaar te loopen onnoodige kosten te maken, te meer nog wijl daarvoor over gelden zou moeten beschikt worden, die voor andere doeleinden bestemd zijn.

Alleen dus aan den oorlog is het te wijten, dat de boeken tot nu toe niet verzonden konden worden en dus ook dat de leeszaal nog niet tot stand kwam. De Secretaris gaf verder de verzekering, dat zoodra de tijdsomstandigheden een meer gunstige wending nemen, deze zaak met alle kracht zal worden aangepakt.

Na deze mededeelingen van het Bestuur trok de Heer WELLING dan ook zijn voorstel in, na evenwel nog eenige nuttige wenken ten beste gegeven te hebben om de totstandkoming van zulk een leeszaal op den meest degelijken grondslag te waarborgen.

Het *tweede* voorstel van den Heer WELLING, dat nu in behandeling kwam, vormde de *clou* van dezen avond.

Dit voorstel betrof wijziging van het reglement, speciaal van artikel 4, alinea 2.

Dit geheele artikel 4 luidt in de staten als volgt:

„De bestuursleden hebben zitting voor den tijd van drie jaren, ⅓ echter van de eerste maal aangewezen leden treedt af *één* jaar na vaststelling van dit reglement, volgens daarvan op te maken rooster, een ander ⅓ na *twee* jaren en het laatste na *drie* jaren.

Verkiezing van nieuwe bestuursleden geschiedt *uit de leden der Groep in de Bestuursvergadering* voorafgaande aan de Alg. Verg. in art. 8 bedoeld bij meerderheid der stemmende leden

Aftredende leden zijn herkiesbaar."

Alvorens zijn voorstel nader toe te lichten, verklaarde de Heer WELLING uitdrukkelijk, dat zijn voorstellen in zake reglementswijziging *in geen enkel opzicht te beschouwen zijn als tegen het huidig Bestuur gericht.*

Wij gelooven, dat indien de Heer W. deze bewering op *het einde* van zijn betoog in plaats van in het *begin* zou gelanceerd hebben, de geheele vergadering er hartelijk om zou gelachen hebben. De Heer W. heeft ten minste niet kunnen verhinderen, dat bij zijn verdere toelichting en vooral bij het debat, dat daarna volgde, telkens opnieuw het tegenovergestelde van zijn bewering door de mazen van zijn betoog kwam heengluren.

De Heer W. wenschte, dat de Vergadering zich eerst zal uitspreken over de vraag of voortaan de Bestuursleden gekozen dienen te worden *door het Bestuur* of wel door *de leden* zelf van het Verbond, met andere woorden of *het bestuur zich zelf aanvult,* gelijk het tot nu toe gebruikelijk is overeenkomstig het reglement, of zooals spreker voorstelt dat *het Bestuur gekozen wordt uit de leden en door de leden.*

Deze Spreker zegt, dat hij voor een zeer lastig geval staat.

Hij moet gaan toelichten en bewijzen wat eigenlijk geen bewijs noodig heeft en zoo klaar is als de dag. De wijze van verkiezing, zooals deze hier voor het Bestuur van de Groep Antillen plaats heeft, is geheel uit den tijd, stamt uit den beruchten Regententijd en wij weten tot hoeveel misbruiken dit heenleiding heeft gegeven. Spreker zou daarom liever van het Bestuur willen vernemen, wat toch de reden is, waarom hier op Curaçao een dergelijk verouderd stelsel is ingevoerd en nog steeds bestendigt wordt.

Er is nog iets anders. Art. 4 van de Statuten van het ALG. NEDERL. VERBOND zegt uitdrukkelijk: „Het Verbond staat open voor ieder die het wenscht te steunen.

Het kent *Kerkelijke* noch staatkundige Partij." — Welnu, daarmee geheel in strijd, wordt hier door het Groepsbestuur op de eerste plaats gevraagd naar de godsdienstige richting van een nieuw te kiezen Bestuurslid. Want er moeten precies drie Protestanten, drie Katholieken en drie Joden in het Bestuur zitting hebben.

Dat is ook de reden waarom het Bestuur uit zoo'n groot aantal (9) leden bestaat.

Op deze redevoering volgde een luidruchtig aplaus. Ook meermalen werd zijn rede door uitbundig gelach onderbroken. De Heer W. is werkelijk een handig spreker en zorgde voortdurend de lachers op zijn hand te hebben. Het was eveneens opvallend, hoe goed er telkens voor applaus gezorgd werd.

De Secretaris, de Heer Bierman, den Spreker beantwoordend, gaf toe dat de wijze van verkiezing *hier* gevolgd, eigenlijk verouderd is. Doch daar staat tegenover, dat in aanmerking genomen de plaatselijke omstandigheden en door de ondervinding geleerd, toch feitelijk dit systeem voor Curaçao nog het beste is. Een ander stelsel zou zeker nog grootere bezwaren met zich meebrengen.

De Heer W. was door dit antwoord van den Secretaris niet overtuigd, beweerde zelfs dat de Secretaris geen antwoord op zijn vraag gegeven had.

Hierop volgde een langdurig, nu en dan zelfs vrij scherp debat, waaraan door de Heeren Jonckheer, Euwens, H. J. Henriquez, Dr. Waterman, Vooren, Meerdink, de bestuursleden Lansberg, Dr. Henriques en den Voorzitter werd deelgenomen.

Bij gebrek aan plaatsruimte en een stenographisch verslag is het ons onmogelijk dit debat *in extenso* op te nemen. Slechts enkele markante punten willen wij hier naar voren brengen.

De Secretaris kan zich ten slotte wel met het voorstel van den Heer W. vereenigen, echter op voorwaarde, dat hij waarborgen krijgt, dat de verkiezing der bestuursleden door *minstens de helft der leden* geschiedt. Is dit niet het geval, dan zal hij tegen het voorstel W. stemmen, omdat hij liever een minder gewenschte toestand wilde handhaven, dan dit voorstel aangenomen zien, waardoor z. i. het kwaad verplaatst zou worden.

„Ik voor mij, segt de Secr., zou er de voorkeur aan geven gekozen te worden door een meerderheid van het Bestuur, dan door een 30 of 40 leden buiten het Bestuur.

Op dit laatste gezegde van den Secr. vatte de Heer W. vuur, en maakte daaruit op, dat door die woorden de Heer Bierman een bewijs van wantrouwen gaf aan de leden. Waarop de Heer B. repliceerde, dat men de zaak hier practisch moet nemen, zooals het feitelijk volgens het stelsel van den Heer W. zal toegaan. Een of andere partij, die een lid in het Bestuur wil brengen, kan gemakkelijk door afspraak en onderling overleg, daarvoor een gewenscht aantal stemmen bijeenbrengen. Zulk een lid zou nooit het algemeen vertrouwen der leden winnen, terwijl daarentegen het Bestuur bij een keuze meer met het algemeen belang van het Verbond zou rekening houden.

Pater Euwens aan het debat deelnemend, zeide dat de Heer W. in de woorden van den Secr. een votum van wantrouwen zag tegen de leden. Doch kan men niet met nog meer recht de zaak omkeeren? Getuigt het geheele optreden van den

---

woordde Upham.

Op dit oogenblik ging het scherm op.

Alle personen, die van de weddenschap af wisten, keken naar Upham, die zijn doordringende, bevelende blikken op den acteur richtte.

Toen French voor het voetlicht kwam, scheen het, alsof hij terstond de uitwerking van dien gebiedenden blik ondervond. Hij was naar gewoonte in de kleeding van een oud, vroolijk man opgetreden, maar het scheen alsof er dien avond een verandering met hem had plaats gehad. De blikken der acteurs, die in het parterre zaten, wendden zich nu nieuwsgierig naar Edmund French. Het scheen alsof hij door een plotselinge verlamming bevangen was, die echter maar een oogenblik aanhield — de gewone toeschouwers hadden het nauwelijks opgemerkt, — toen liep hij naar een tafeltje, om daaraan plaats te nemen, maar zijn gang was onzeker, en hij zonk op een stoel neer, terwijl hij, met zijn hoofd op den arm, op de tafel leunde.

„Wel verdraaid, de kerel is dronken!" riep Terrel uit.

Toen French begon te spreken, klonk zijn stem werkelijk alsof het vermoeden van den directeur juist was, en bovendien waren de woorden, die hij uitsprak, geheel andere dan die, welke in zijn rol stonden. Het publiek merkte weliswaar niet, dat er iets verkeerd ging, want de volzinnen, die hij uitsprak, waren logisch en degelijk, al waren het niet die van „Zonder wilskracht."

Het had den schijn of de voorbijgaande roes in de rol te pas kwam. Wat men te hooren kreeg was belangwekkend en schoon, en het publiek luisterde met aandacht, iets dat bij de opvoering van „Zonder wilskracht" zelden gebeurde.

„Dat is afgesproken werk!" riep Terrel bijna hardop uit, terwijl hij zich tot Upham wendde.

Upham echter, wiens blikken onophoudelijk op den acteur gericht waren, scheen deze opmerking niet te hooren. Hij zag doodsbleek en groote zweetdruppels parelden op zijn voorhoofd.

„Dat zal ik French inpeperen," siste de directeur.

Upham keerde zijn hoofd naar hem toe en keek hem doordringend scherp aan.

Zwijg toch, man, als je niet wilt, dat hij fiasco maakt; laat mij bedaard mijn gang gaan en alles loopt goed af. Stoor mij niet — je moet zien wat er gebeurt."

De directeur keek naar het tooneel zooals de daarheen wijzende vinger van den redacteur hem gebood. Daar zat French, geheel roerloos, met een uitdrukking op zijn gelaat, alsof hij onbewust was, waar hij zich bevond. Het was duidelijk, dat hij in zijne woorden was blijven steken, juist op het oogenblik, dat de hypnotiseur zijne blikken van het tooneel afgewend had, om een paar woorden tot den directeur te richten.

„In 's Hemelsnaam — ga er mee voort!" fluisterde Terrel angstig.

Toen Upham zijne blikken weer op den acteur richtte, begon deze opnieuw en ging voort, zonder dat de verbaasde directeur het waagde, zelfs door een enkel woord te spreken, de voorstelling te hinderen.

Wat Frensch ten beste gaf, had Terrel nooit te voren gehoord. Het kwam hem voor, alsof het uren duurde. De eigenlijke monoloog was heel kort en duurde hoogstens 20 minuten, maar de angstige directeur vreesde onophoudelijk, dat het een of ander de attentie van den hypnotiseur zou kunnen afleiden, en daarom scheen het hem of die uren duurde. Ondanks die angstige spanning, waarin hij verkeerde, kon hij niet nalaten op het spel van French te letten. Dat was het merkwaardigste van alles wat er voorviel: hij speelde met een diepte van gevoel en een hartstocht, die allen verbaasde, daar men hem slechts in komische rollen had zien spelen, die hij met groot talent vervulde, hoewel het hem nooit gelukt was zijne toehoorders aan het lachen te brengen. Heden avond — in die korte alleenspraak — ontlokte hij tranen aan veler oogen. Te spoedig voor allen, behalve voor Terrel, viel het scherm, onder een storm van daverende toejuichingen, en tot viermaal toe werd French teruggeroepen.

Den volgenden dag stond er een met geestdrift geschreven artikel in een der voornaamste ochtendbladen. Het vloeide over van loftuitingen op de alleenspraak en de voordracht van French.

„Zonder voorafgaande aankondiging," zoo schreef het blad, „zonder eenige verandering van de decoraties, waarin „Zonder wilskracht" gewoonlijk gespeeld werd, hoorden wij gisteren een stukje, dat uitmunte door zuiverheid van stijl en dichterlijke opvatting — een waar juweeltje."

De voordracht van French werd niet minder geprezen. Hij kon onder de eerste acteurs van het land gerekend worden, schreef het blad.

Des namiddags ontving Upham een bezoek van Terrel, vergezeld van den acteur, in wiens handen het bedrag der weddenschap gedeponeerd was.

Laatstgenoemde stelde den redacteur 200 pond ter hand, zijn eigen deposito en het gewonnene.

„Zou het niet mogelijk zijn," vroeg de directeur, „een afschrift van de monoloog te krijgen? Het was een voortreffelijk stuk. Waar hebt gij dat toch vandaan gehaald? Ik veronderstel, dat gij het zelf te voren van buiten gekend hebt."

„Ja," zeide Upham kalm, „het was een kleinigheid, die ik u een halfjaar geleden aanbood, maar door u geweigerd werd, daar gij van meening waart, dat het in het geheel niet geschikt voor het tooneel was."

„Welnu, dan hoop ik, dat gij het mij nogmaals zult willen aanbieden," zeide Terrel, „want het publiek zal dezen monoloog voor langen tijd op het repertoire wenschen te zien. Ik wil echter hopen, dat French in staat zal zijn den rol even goed te spelen als gisteren, toen hij zich onder uw hypnotischen invloed bevond."

„Dat zou ik wel denken," antwoordde de hypnotiseur.

Een jaar later, toen Upham's stukken overal aftrek vonden, French met de prima-Donna getrouwd was en Terrels gezelschap verlaten had, bracht Upham den directeur de 100 pond terug en vertelde daarbij, hoeveel hij en zijn goede vriend en *compère* French er bij gewaagd hadden, — de een ten einde zijn stuk op het tooneel te brengen, de ander om zijn aanleg voor het tragische vak te bewijzen.

„Maar — wat was dat dan met die pauze, toen gij uw blikken van het tooneel afwendet en French steken bleef?" stamelde Terrel.

„Die pauze! — O ja, die kwam zoo in de rol te pas," antwoordde Upham met een fijnen glimlach.

Heer W. niet van wantrouwen tegen het Bestuur?

De Heer W. wil van het Bestuur weten, waarom hier dat verouderd stelsel van verkiezing gevolgd wordt.

Doch de Heer W. had evenals het Bestuur en de leden den bestaanden toestand moeten aanvaarden, omdat deze door het Reglement en de ondervinding is vast gelegd; of wel moeten bewijzen, niet dat in theorie dit stelsel verouderd is, maar dat het VOOR HIER *practisch* niet deugt, of tot groote misbruiken heeft aanleiding gegeven. Dat heeft de Heer W. *niet* gedaan. Waarom nu dit verouderd systeem feitelijk toch in de practijk voor onze kolonie het beste is? Eenvoudig om deze reden. Het Bestuur bestaat uit 9 leden, waarvan drie Protestant, drie katholiek, drie Israëliet. Daarin bezitten alle leden van de Groep den besten waarborg, dat het Bestuur strikt neutraal en onpartijdig zal optreden, omdat elk drietal er voor zal waken, dat niets tegen zijn kerkgenootschap of al te zeer ten gunste van het andere kerkgenootschap zal beslist worden.

Plaats daartegenover het stelsel van den Heer W. Er wordt dan met geen godsdienstige richting meer rekening gehouden.

Stel bijwijze van voorbeeld, dat er bij die volgende verkiezing 7 of 9 katholieken tot Bestuurslid gekozen worden. Het noodzakelijk gevolg zal wis en zeker zijn, dat het Bestuur onmiddelijk de sympathie van alle leden, die tot een ander of tot geen kerkgenootschap behooren, zal verbeuren, en de groep zal daardoor de kiem van een zekere ontbinding of verbrokkeling in zich dragen.

En dat moet voorkomen worden.

De Heer Haim Henriquez wilde een kleine persoonlijke herinnering aan de Vergadering mede deelen, waardoor wat meer licht valt, waarom indertijd dat art. 4 aldus geformuleerd werd. Spr. zelf had die eerste vergadering bij de stichting van De Groep Antillen bijgewoond en toen was er ook heel wat over en weer gesproken, hoe de verkiezing der Bestuursleden zou moeten plaats hebben, waarop eindelijk de Heer Snijders den knoop doorhakte en zeide: „Mijne Heeren.

Wilt gij dat het verbond hier tot stand komt, neem dan dit art. 4 aan, zooals het hier geformuleerd is." En zóó werd het art. 4 aangenomen volgens den tekst zooals het in de statuten is opgenomen.

De conclusie van het debat was, dat er eindelijk tot stemming zou worden overgegaan. Het voorstel van den Heer W.: *Het Bestuur wordt gekozen uit en door de leden*, kwam na een nieuwe discussie over den voorrang eindelijk het eerst in behandeling en werd met 57 stemmen vóór en 17 tegen aangenomen.

Tot onze spijt moeten wij hier ons verslag afbreken om het in het eerst volgend nummer weer voort te zetten. Vermelden we alleen dat er ten slotte een commissie van 5 leden benoemd werd om de geheele herziening van de Statuten ter hand te nemen.

Tot leden dezer commissie werden bij acclamatie benoemd de Heeren: Meerdink, Manuel, Haim C. Henriquez, de la Try Ellis en de Secretaris.

*

Dit verslag was reeds geschreven, toen we gisteren bij het nazien van de mail, Donderdag ons gebracht, het laatste nummer van *Neerlandia* vonden en terstond onze aandacht getrokken werd door het ingezonden stuk van den Heer L. PICARD, getiteld: *In zake Groep Nederland*, op bladz. 25, aflevering Februari.

Daaruit blijkt, dat in de afdeeling den Haag dezelfde kwestie zich heeft voorgedaan. Het bezadigd woord van dien Vlaming en de noot van de Redactie verdienen hier aandachtig gelezen te worden.

DE OORLOG.

De reuzenslag in het Westen, de grootste, die den wereldgeschiedenis ooit heeft aanschouwd, duurt nog met onverminderde hevigheid voort. Een week is er verloopen sinds wij hier een overzicht gaven van het Europeesch strijdtooneel en iederen dag heeft er bloed gevloeid, zijn er menschenlevens verwoest bij tienduizenden.

De Duitschers zetten er alles op om een doorbraak te forceeren juist bij het vereenigingspunt van Franschen en Engelschen. Doch deze laatsten blijven, na zich eenigzins te hebben hersteld van den doorgestanen schok, hardnekkig de nieuw ingenomen posities verdedigen. Maar Duitschland laat niet af; het heeft z'n massieve artillerie naar het westfront gebracht, het heeft er z'n vrije troepenmassa's (men spreekt zelfs van 1.600,000 man) opeengehoopt en zal, koste wat het koste, trachten z'n doel te bereiken.

Of dit op de eerste plaats is de inneming van Parijs dan wel de oprolling en in-zee-drijving van het Engelsche leger weten wij niet, maar dit is zeker, dat z'n plan nú moet worden volvoerd, wil het niet ten eenenmale mislukken. Vandaar die toomlooze infanterieaanvallen zonder te letten op de jonge menschenlevens, waardoor de verliezen tot een ongekend maximum stijgen. Ook aan den kant der geallieerden zijn de verliezen aan dooden en gewonden natuurlijk even bloedig wegens de herhaalde tegenaanvallen, terwijl zij, naar het Duitsche legerbericht vermeldt, er nog een 70,000 gevangenen bij ingeboet hebben.

En het resultaat van dit ontzettend bloedbad? 't Is weinig en veel te hoog betaald. Behalve enkele nieuwe plaatsen, die de Duitschers hebben veroverd, is hun vooruitgang luttel geweest, terwijl zij enkele dorpen wederom aan de onstuimig aanvallende Franschen moesten overlaten.

De vooruitzichten over het verloop van den slag zijn dezelfde als die wij bij ieder offensief hebben aangetroffen. Eerst 'n plotselingen stoot, 'n tijdelijk begin-succes, daarna 'n periode van afmatting, hervatting van den strijd zonder noemenswaardige resultaten, rust. Denkt slechts aan den slag aan de Marne, aan den Yser, in Champagne, aan de Somme, bij Verdun, bij Kamerijk.

Laten we daarom rustig de gebeurtenissen afwachten; de beide hoofdaanvoerders, Hindenburg en Foch de bekende Fransche generaal, die dezer dagen tot hoofd aller Entente legers is aangesteld, zijn aan elkander gewaagd; terwijl wij als raadgevers en onderbevelvoerders der Duitsche troepen namen aantreffen als: von Below, von der Marwitz, von Hütler, (allen bekend uit den opmarsch naar Rusland), die opwegen tegen: Petain, Nivelle, en Haig.

Bijzonder doen in deze dagen van zich spreken de Engelsche en Fransche vliegers, die op betrekkelijk geringe hoogte de Duitsche aanvalstroepen bestoken en zware verliezen toebrengen. Kunnen de Duitschers hiertegen hun escadrilles niet afzenden of stellen zij zich alleen tevreden met een record-neerhalen, gelijk von Richthofen er 68, Bölke er 200 deed tuimelen?

De Duitsche steden krijgen tegenwoordig geregeld 'n onprettig bezoek; deze week werden Metz, Keulen Trier, rijkelijk met bommen bestrooid. Parijs zucht nog steeds onder de verschrikking van het reuzenkanon, in het bosch van St. Gobain geplaatst. Op Goeden Vrijdag vielen er 75 slachtoffers door dat een granaat inviel in een der Roomsche kerken. Te St. Denis heeft een groote ondergrondsche ontploffing plaats gehad, waarbij meer dan 1000 slachtoffers vielen. Dan was Clemenceau gelukkiger, die, langs het front rijdende, ongedeerd bleef terwijl de glazen van zijn auto stuk geschoten werden.

In het graafschap Kent klagen de menschen, dat zij 's nachts niet kunnen slapen wegens het geregeld kanongebulder. Wat moet het worden, als straks, gelijk enkele Engelsche bladen, vreezen, ook London door zulk een monsterkanon wordt bestookt als Parijs?

De tijdingen die ons uit Ierland bereiken, zijn voor de Engelschen verre van aangenaam. In verschillende steden en graafschappen, o.a. Clare, Lago, Roscommon en Mayo heerscht een zuiver wandalisme; opstanden tegen de politie en het Engelsch gezag zijn weer aan de orde van den dag.

Welke der Engelsche ministers zal thans deze zaak opknappen, waar zelfs Carson aftrad en de bezadigde leiding van den pas gestorven Redmond wordt gemist?

Het Hollandsche gouvernement zond aan President Wilson een akte, waarin zijn verklaring, dat Holland geen overeenkomst betreffende de opgeslagen schepen in Amerika durfde sluiten uit vrees voor Duitschland, volledig werd weerlegd. De regeering verklaart, dat de Londensche onderhandelingen van den 7en Maart werden afgebroken door de Entente met de herroeping van haar vroegere verklaring, dat de Hollandsche schepen *niet* in de gevaarlijke zône behoefden te varen.

De Hollandsche regeering beschouwt zich zelf in geweten gebonden, onder de tegenwoordige omstandigheden, met groote openhartigheid te spreken. Zij geeft het gevoelen van het Nederlandsche volk weer, wanneer zij zegt, dat het inbeslagnemen der schepen beschouwd wordt als een daad van geweld, waartegen het Hollandsche volk protesteert met de geheele kracht van zijn overtuiging en van zijn geknecht nationaal gevoel.

De Amerikaansche regeering heeft zich juist altijd beroepen op recht en rechtvaardigheid en poseerde als beschermster der kleine naties. Dat zij nu de hand uitsteekt om een handeling te bedrijven geheel tegenovergesteld aan haar verkondigde beginselen, is een methode die niet in harmonie is te brengen met de verzekering van vriendschap, steeds tegenover ons land betuigd.

Of het helpen zal? Door Engelsche officieren wordt de inbeslagneming der Hollandsche schepen als een groote fout van hun regeering aangemerkt.

Spanje maakt, vooral ook in handelsopzicht een zwaren tijd door. Nauwelijks heeft het met de Vereenigde Staten een economisch contract gesloten en mochten zijn schepen de Amerikaansche havens verlaten, of een bericht uit Madrid bereikt ons, dat het vertrek van 10 groote vrachtbooten naar Amerika is uitgesteld uit vrees voor de bedreiging der onderzeeërs. Duizenden tonnen lading, te Cadiz en Barcelona opgestapeld, wachtend op den uitvoer, zijn aan bederf onderhevig en berokkenen den kooplieden groote verliezen.

Ook de groote Trans-Atlantische „Montevideo" moest, naar deze week bericht werd, op bevel van een Duitschen onderzeeër naar Cadiz terugkeeren.

De berichten uit Italië over een aanstaand Duitsch-Oostenrijksch offensief houden aan. Thans is de legatie te Washington, die door het Italiaansche opperbevel heet ingelicht, de bron, waaraan wij ons nieuws ontleenen. Het offensief der Centralen zal zich afspelen aan beide zijden van het Garda-meer met Breschia en Verona als doel. „Homme averti en vaut deux."

Men schijnt van het Balkanfront een hoofdoperatietooneel te willen maken. Washington meldde, dat binnenkort de geallieerden daar zullen beschikken over een legermacht van 1,200,000 man, daaronder de 400,000 man Grieksche troepen inbegrepen. De langdurige stilstand der Entente-troepen bij Saloniki, achteraf opgehelderd door het ontslag van den Engelschen generaal Robertson, die tegen iedere operatie aldaar heftig gekant was, zal dan eindelijk in een actief optreden worden omgezet. Misschien met het oog op Roemenië, dat nog altijd geen officiëelen vrede met de Centralen gesloten heeft en zeer ontevreden is over de zware eischen door Duitschland gesteld? Zullen ze nu echter op tijd komen en den afwachtenden en volkomen uitgeputten Bulgaar onder den voet loopen?

Wat de vredesvoorwaarden met Roemenië betreft, zij konden moeilijk méér vernederend zijn. Vooreerst de afstand van de Dobroedsja; van de contrôle op den Donau; grensregeling van Zevenbergen ten voordeele van Hongarije, zoodat zij de 4 meest versterkte passen uit hun handen moeten geven; aan Duitschland 15 jaar lang contrôle over hun spoorwegen toestaan; Duitsche producten zonder invoerrecht ontvangen en zelf hoog betalen bij uitvoer naar Germanje. Wij hopen voor Roemenië, dat de slotvoorwaarden wat milder zijn, dan is het verraad toch nog flink genoeg gestraft.

Nog steeds verder en verder trekken de Duitschers Rusland in. Na Kharkov viel Kursk hun in handen. Beide steden liggen respectievelijk op ongeveer 340 en 300 K. M. ten Zuiden van Moscou; de legers der Centralen kruipen dus naar boven. Odessa zou — volgens een Londensch bericht ten minste — weer in handen zijn gevallen der Bolsjeviki; ook moeten de Ukraniërs ruzie hebben gekregen met de Duitschers, die 85% van hun graanoogst opeischten.

Een vertraagd telegram uit Peking maakt thans wereldkundig, dat in Manchoerijë een slag geleverd wordt tusschen de Bolsjeviki en de geallieerde troepen onder generaal Semenoff. Engeland en Japan hebben vooral kanonnen gestuurd, China zal wel grootendeels voor het menschenmateriaal zorgen.

Het Land van de Rijzende Zon is nog zoo dom niet. Ook bij hem heeft Uncle Sam aangeklopt om schepen (zonder dreigement van requisitie natuurlijk). De slimme „gelen" gingen op het voorstel in en boden 150,000 ton scheepsruimte aan in ruil voor 2 ton staalplaten voor iedere *bruto* ton. Daar zijn ook weer schepen van te maken, twee maal zooveel of zoo groot en voorloopig heeft Japan ze niet zóó hard noodig.

Lithauen heeft een vriendelijk aanbod ontvangen van den Rijkskanselier om toe te treden tot den Duitschen Statenbond. Op deze basis zou het ten slotte zijn algeheele „onafhankelijkheid" bereiken.

Ook het optreden der Duitschers in Finland schijnt in Zweden zelfs, dat toch niet bijster lijdt aan „Deutschfeindseligkeit," onrust te veroorzaken, vooral in verband met de geruchten, dat Duitschland de Baltische Zee als een Duitsch Meer zou willen beschouwen.

De fortuin is den Turken in Palestina niet bijzonder gelukkig. Volgens de laatste berichten hebben de Engelschen hen wederom een flinken slag toegebracht, 'n 5000 gevangenen binnengeloodsd en den straatweg Bagdad—Aleppo overschreden. „It is a long way to ......Constantinopel."

Op zee hebben de Duitschers weer een groote „White Star Liner" de „Celtic" gekelderd bij de kust van Ierland.

Typisch, dat het praatje van den verkoop van Nederlandsch Guyana (Suriname) telkens weer opduikelt. Eerst werd het door de Hollandsche legatie te Bern, thans door die te Parijs den kop ingedrukt.

Zou er nog iets van waar zijn?

Berichten uit de Kolonie.

Kerkelijke Berichten.

Goede reis.

Woensdagavond vertrok met de Estelle naar Bonaire, de WelEerw. Pater I. DE BRUYN, ter vervanging van den ZEerw. Pater POTTEN, als kapelaan op de Playa aldaar.

Met dezelfde gelegenheid vertrok de ZEerw. Pater W. SARIS, pastoor van Westpunt naar St. Martin, ter vervanging van den ZEerw. Pater Hartendorff.

***

Heden zullen de Zeereerw. Paters A. TEN BRINK en F. SASSEN hun reis naar Trinidad voortzetten.

Welkom.

Eergisteren kwam hier aan de ZEerw. Pater POTTEN, die benoemd is tot pastoor van Westpunt en vertrok gisteren naar zijn nieuwe standplaats.

Faustuitvoering.

Deze uitvoering heeft een schitterend succes gehad. De zaal was stampvol.

Uit zeer betrouwde bron vernemen wij, dat er *vermoedelijk* Woensdag a.s. nog een derde Faustuitvoering zal worden gegeven tegen *verminderde* prijzen.

WEGENS PLAATSGEBREK

kunnen wij geen uitvoerig verslag van de Faustopvoering opnemen en moeten wij ook tal van andere berichten achterwege laten.

Posterijen.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven.

Johans Pourrier, Antonia Royer, Johan Wanatoni, Solita Santamaria M.

Aangeteekend stuk: Miguel Angel Rojas.

Postpakket: H. Lamson.

Tarwe en Mais.

Naar aanleiding van de in de laatste dagen veel vernomen bewering, dat het Gouvernement groote winsten maakt op het tarwemeel dat aan de bakkers en baksters wordt verstrekt, hebben wij ons ter bevoegde plaatse om inlichtingen vervoegd.

Uit de ons welwillend verstrekte inlichtingen is ons gebleken, dat het Gouvernement in den beginne wel eenige winst gemaakt heeft op het tarwemeel dat het bij partijen van 5 zakken aan de handelaars leverde, om door dezen in het klein aan het volk te worden verkocht. De prijzen moesten n.l. zóó bepaald worden, dat de kooplieden die nog tarwemeel in voorraad hadden, niet op het artikel zouden behoeven te verliezen.

Sinds eenigen tijd echter is er geen sprake van winst meer voor het Gouvernement, maar lijdt het zelfs verlies. Het Venezuelaansch tarwemeel, waarvan het Gouvernement eene proefbestelling heeft gedaan, is zoo duur uitgekomen, dat het groote verlies, dat bij de distributie daarvan geleden wordt, bij lange na niet goed gemaakt wordt door de zeer matige winst, welke op het Amerikaansch tarwemeel gemaakt wordt.

Omtrent de mais, het volksvoedsel bij uitnemendheid, deelde onze zegsman ons mede, dat dank zij een paar gelukkige contracten door het Bestuur gesloten, er voorloopig, niettegenstaande de groote prijsstijging in de landen van herkomst, geen vrees behoeft te bestaan, dat de prijs van dit volksvoedsel in den eersten tijd hier te zeer naar boven zal gaan. *De Cur. Ct.*

Curaçaosche Hypotheekbank.

In de gewone jaarlijksche algemeene vergadering van aandeelhouders in de Curaçaosche Hypotheekbank, onder voorzitterschap van den heer H. Statius Muller gehouden, werd de balans en winst- en verliesrekening over het afgeloopen jaar goedgekeurd en de winst op f 28,124,09 vastgesteld. Besloten werd daarvan f 40,000,— zijnde f 500,— per aandeel, uit te keeren en het saldo op nieuwe rekening over te brengen.

Als bestuursleden werden de heeren Elias Penso Delvalle en C. S. Gorsira J. P. Ez, die aan de beurt van aftreding waren, herkozen. Als plaatsvervangen de leden werden herkozen de heeren R. S. de Lannoy en S. M. L. Maduro. *Cur. Ct.*

PROGRAMMA.

Muziekuitvoering.

Zondagavond om 7,30 Overzijde.

1. Piet Hein	Marsch	Hazebroek
1. Le Calife de Bagdad	Ouverture	Boieldieu
3. Die Hydropathen	Walzer	J. Gung'l
4. Fantaisie uu Macbeth	1e uitv.	G. Verdi
5. Le long du Missourri		Christiné
6. Selection Madame Butterfly	1e uitv.	G. Puccini
7. Bella Images	Danza	S. Madera
8. Zandvoort bij de Zee		H. Dareuski

Nederland.

Indische Katholieken.

Zondagavond heeft te 's Gravenhage de oprichtingsvergadering plaats gehad van de Vereeniging Oost-en West-Indische Katholieken in Nederland, welke zich ten doel stelt om in overstemming met de Katholieke beginselen mede te werken aan de ontwikkeling en bloei van onze koloniën en voorts den band tusschen deze en het moederland vaster te maken.

Een voorloopig bestuur is samengesteld, bestaande uit de heeren mr. W. J. M. Brantjes van Rijn, voorzitter, mgr. M. J. D. Claessens, mr. W. K. S. van Haastert, O. L. Helfrich, dr. J. C. G. Vriens en N. J. F. Collinet, die als secretaris optreedt.

Het secretariaat is gevestigd Kranenburgweg 37 Den Haag.

Lid van deze vereeniging kunnen worden Katholieken, die in Oost- en West-Indië vertoefd hebben, benevens diegenen in Nederland, die belangstellen in onze koloniën.

Mislukte aanslag op 't kruithuis aan den Haarlemmerweg te Amsterdam.

Amsterdam is in den nacht van Zaterdag 26 op Zondag 27 Januari voor een groote ramp behoed. Een 5-tal kwajongens, leden van een kleine anarchistische jeugdorganisatie, welke Vrijdagavond vergaderd had, had het plan opgevat een aanslag te doen op het kruithuis op den Haarlemmerweg, om zoo „iets tegen het militairisme te doen."

Door de waakzaamheid van den Slotenschen agent Heiligers, die, on danks den mist, een aantal personen met verdachte handelingen bezig zag, werden de misdadigers in hun werk gestoord.

Bij het naderen van den agent sloegen ze op de vlucht. Achtervolgd door Heiligers, die eenige schoten loste, draafden de misdadigers den Sloterstraatweg af, sloegen de Amstelveenschenweg in en liepen zoo in de handen der Amsterdamsche politie, welke op het schieten en het rumoer waren afgekomen.

Het eerste verhoor werd afgenomen in het posthuis Jacob Marisstraat.

Hier bleken de arestanten te zijn: W. H., 18 jaar oud, electricien van beroep; J. R., 17 jaar, metaaldraaier; Fr. van de W., 17 jaar, timmerman; H. V., 20 jaar, fotograaf, en A. M., 23 jaar, boekdrukker.

Zij werden, daar zij niets wilden mededeelen, in de cel gezet, waarna een onderzoek bij het kruithuis werd ingesteld.

Na eenig onderzoek vond men twee doozen, waarin later bleken te zitten veertig tijdschokkers, welke bij het vervaardigen van granaten worden gebezigd.

Een der gearesteerden verklaarde, dat de tijdschokkers afkomstig waren uit het munitiemagazijn aan den Haarlemmerweg.

Zondagmorgen werd een onderzoek ingesteld door den Inspecteur Bos.

Op het terrein vond men aan de achterzijde van de groote munitieloods een ladder tegen het gebouw staan. Langs dien weg waren de jeugdige misdadigers op het dak en door het stukslaan van een dakraam naar binnen gekomen. De politiemannen ontdekten, dat een poging was gedaan tot brandstichting.

Op een paar planken lag voorsichtig uitgespreid een bosje houtwol, een paar proppen papier, samengesteld uit een exemplaar van *De Vrije Socialist* en daarop geplaatst een granaatkartets.

Van dat heele geval liep een papieren lont van circa drie meter lengte naar de deur van het gebouw.

De houtwol en het papier waren met petroleum gedrenkt. Bij het einde van de lont vond men twee afgebrande lucifers.

De lont had gebrand, maar was waarschijnlijk door de tocht uitgegaan, waardoor ontzettende verwoestingen zijn voorkomen en wie weet hoeveel menschenlevens gespaard zijn gebleven. Want, was het plan der jeugdige misdadigers gelukt, dan zouden ze niet alleen zelf op slag zijn gedood, maar ook mijlen in den omtrek was geen levend wezen gebleven. Het complex munitiegebouwen was volgeladen met allerlei munitie, voor onmiddelijk gebruik gereed.

Betere bewaking van zulke gebouwen is toch hoogst noodzakelijk.

Buitenland.

De Herbouw van het Volkenrecht.

In Duitschland is een commissie gevormd, bestaande uit Mgr. prof dr. Mausbach, prof. dr. Ebers, prof. dr. Meyerle, dr. Froberger, prof. dr. Klein en Pater Pesch S. J, met het doel tot herbouw van het volkenrecht op christelijken grondslag samen te werken.

Een reeks van geleerden en schrijvers heeft reeds medewerking toegezegd voor een serie brochures, die te Freiburg bij Herder zal verschijnen.

Zij zullen werken onder leiding der commissie, welke aan hare medewerkers een circulaire verzond.

Hierin wordt gezegd, dat een nieuwe samenleving der volkeren slechts kan worden gevestigd op nieuwe basis, daar de grondslag, waarop zij de laatste eeuwen rustte, ondeugdelijk is gebleken.

Schuld daaraan draagt de geest van materialisme, waardoor sedert de dagen der Renaisance de betrekkingen tusschen de volkeren worden beheerscht. Deze geest kent slechts zelfzucht, ontneemt aan politiek en recht hun zedelijke grondslagen, acht *recht* en *geweld* identiek, huldigt het beginsel van fait accompli!!

„Want," zegt de circulaire, „wanneer God wordt vervangen door het verstand, slechts *het recht van den sterkste* geldt, ... dan moet afgunst en haat, leugen en laster, minachting voor vertrouwen, *verbreking ook van de plechtigste verdragen* het gevolg zijn.

En de oorlog heeft getoond, dat de zoo hoog geprezen humaniteit een zeer ontoereikend surrogaat, een afgodsbeeld op leemen voeten was.

De goede weg is de universaliteit der Katholieke Kerk, die bij handhaving van haar nationale eigenheden, de volkeren weet te vereenigen.

Daarom moet men tot de beginselen van het Christendom terugkeeren.

Moraal en Politiek mogen niet gescheiden worden. Dan zullen de verdragen geëerbiedigd en het volkenrecht zelf in Gods autoriteit gevestigd worden.

Z.Em. Kardinaal-staatssecretaris Gasparri richtte tot de commissie een schrijven, waarin wordt gezegd, dat Z. H. de Paus haar plannen goedkeurt en vertrouwt, dat onder leiding van prof. dr. Mausbach en prof. Ebers goede resultaten zullen worden verkregen.

De *Friedensworte* bevat een artikel van Wolfgang Breithaupt, die vóór den oorlog te Berlijn zich wijdde aan jeugdorganisatie.

Ook deze blijkbaar niet-katholieke Duitscher zegt: „De eerste katastrophe, die na de begin[illegible] den oorlog zich aan onze oogen voordeed, was de ineenstorting van het Intellectualisme. Deze ineenstorting bracht de mogelijkheid voor *de moreele misdaad jegens België* en verleidde het intellectueele Duitschland, om in plaats dat het zich tegen *deze misdaad* met de geheele kracht van het wereldgeweten verzette, haar *goedkeurde*. Nog nooit in de wereldgeschiedenis heeft een volk zijn wereldpositie in de beschaving (Kulturelle Weltstellung) zoo lichtvaardig voor den linzenschotel van een strategische noodzakelijkheid versjachert, als het Duitsche.

„Wij willen niet," zegt de schrijver nog, „dat het prestige van een volk reden genoeg is voor een wereldkatastrophe."

Prof. Hans Delbruck, een der voormannen van de partij in Duitschland, die naar een vrede door schikking tusschen de volken streeft, heeft aan den correspondent te Berlijn van de *N. R. Ct.* de volgende verklaring gedaan:

„Alle volken zijn thans in twee kampen verdeeld. Het eene wil den oorlog voortzetten, om den vijand zoo volledig mogelijk er onder te krijgen, het andere zoekt naar een schikking. De prominentste man van de eerste richting in het Entente-kamp is Lloyd George; in Duitschland is het groot-admiraal Tirpitz. In deze parallel is met de gelijkheid ook tegelijk het verschil aangeduid. Admiraal Tirpitz is een gepensionneerd officier en particulier, Lloyd George heeft als leidend staatsman de macht in handen. In Duitschland zijn de keizer, de regeering, de overgroote meerderheid van den Rijksdag en een nog grootere meerderheid onder het volk bereid en besloten, om naar een vrede door schikking en overleg te streven en dien te aanvaarden.

„Zooeven hebben wij het bewijs gekregen, dat feitelijk de massa van het volk dat standpunt inneemt, de conservatieven hebben bij de tusschentijdsche verkiezing in het district Bautzen-Kaijmenz den zetel in den Rijksdag verloren, dien zij sedert de oprichting van het rijk in hun bezit hadden gehad. Het zal juist zijn, dat de richting van Tirpitz ook in het leger hare aanhangers heeft, maar dat zal bij de andere volken ook wel zoo zijn, en het ligt in den aard der zaak, dat soldaten geneigd zijn den strijd, waarin zij eenmaal gewikkeld zijn, tot het uiterste uit te vechten. Van beslissende beteekenis is echter dat deze wat wij noemen, al-Duitsche richting de leiding in den staat niet heeft en haar nooit zal krijgen, reeds hierom niet, omdat zij in het geheel niet kan aangeven, wat zij eigenlijk wil. Zij zweert, dat zij er volstrekt niet aan denkt België te willen inlijven, maar fantaseert tegelijk over een heerschappij over de Vlaamsche kust, die wel zonder inlijving van België in het geheel niet uitvoerbaar is.

„Ik heb zelf een klein geschrift geschreven, waarin ik aangetoond heb, dat wij niet eens militair voordeel daarbij zouden hebben, omdat wij immers door ons in België te nestelen, noodzakelijkerwijs Nederland in het kamp van onze vijanden zouden drijven, dus onze macht niet versterken, maar verzwakken zouden. Men beklaagt zich, dat graaf Hertling, de rijkskanselier, in zijn laatste rede niet duidelijk genoeg heeft gezegd, dat Duitschland de integriteit en souvereiniteit van België niet denkt aan te tasten. Ook ik ben van meening dat Hertling dat nauwkeuriger had moeten zeggen, opdat de groote massa een sterker en duidelijker indruk verkregen had van de positie, die de Duitsche diplomatie inneemt, en van de doelen, die zij nastreeft. In werkelijkheid echter heeft de rijkskanselier voor ieder, die nauwkeurig toeziet met voldoende duidelijkheid gesproken.

„Diplomaten beschouwen het nu eenmaal als hun taak om zich heel voorzichtig uit te drukken. Graaf Hertling staat echter als lid en leider van een groote partij sedert 40 jaar in het openbare leven en men kent zijn wereldbeschouwing Niets is verder van hem dan machtspolitiek. Alles wat hij denkt en doet, heeft een ethischen grondslag Hij is katholiek, ik ben protestant, en onze ethiek is, theoretisch, verschillend geformuleerd. In de practijk bestaat echter in de opvatting dat ook het staatsleven in de ethiek zijn wortelen moet hebben, geen verschil. Men schijnt in de wereld nog niet voldoende beseft te hebben, dat Duitschland thans op de hoogste plaats zulk een staatsman heeft, die de overweldigende meerderheid van het volk achter zich heeft, Men beeldt zich in, dat de richting van Tirpitz bij ons toch nog eens de macht in handen zou kunnen krijgen. Maar die vrees is volkomen ongegrond. *De woedende aanvallen van de al-Duitschers op den keizer, die voor Duitschland iets ongehoords zijn, bewijzen voldoende,* [illegible] *onzen kant staat."*

Rusland.

Allerdroevigste berichten komen uit Rusland, omtrent den toestand, daar door de anarchie geschapen. Het is en blijft toch maar waarheid, dat een valsch beginsel erger is dan duizend verkeerde daden.

De geheele toestand daar is ten slotte het werk van één man: Tolstoj Hij maakte het schroefje los, waardoor de machinerie in elkander moest kraken. En goede trouw verhindert de gevolgen niet.

Het *Hamburger Fremdenblatt* verneemt van een ooggetuige een verhaal over den chaos, die in Rusland heerscht en welke doet vermoeden, dat de schrikregeering der anarchie niet makkelijk lang onbestreden macht kan behouden. Dat het zakenleven volkomen stil ligt, spreekt van zelf. Het papiergeld, dat bij massa's wordt vervalscht, is zonder waarde. De levensmiddelen zijn niet te bekomen. Brood, thee en suiker ontbreken geheel in St. Petersburg. Wegens de volkomen ineenstorting van het geregelde verkeer zijn ook voldoende levensmiddelen niet te verschaffen. Op de straten, evenals in de huizen heerscht volkomen onzekerheid voor 't leven van het individu. Het volk is dien tengevolge vertwijfeld. Ieder persoonlijk recht wordt door de communistische volkscommissarissen, die het geheele lichaam van ambtenaren vervangen, bewust vernietigd. De ambtenaren worden eenvoudig op straat gezet. De huizen zijn onteigend evenals ieder ander eigendom. Iedereen mag slechts 4 kamers hebben, waarin hij zich naar eigen believen en willekeur inkwartiert. Meubels en woninginrichtingen worden met geweld uit de huizen gesleept. De banken zijn opgeheven. De directeuren, die weigerden aan de ambtenaren der raden de deposito's af te staan, zijn gearresteerd. Papier en contanten wordt door de volkscommissarissen uit de safes genomen en in beslag genomen. Wat de onbloedigheid der revolutie aanbelangt, zoo heeft alleen St. Petersburg op vele dagen 2000 à 3000 dooden geteld. Bijzonder wreed is de behandeling der officieren, die bij massa onder de vreeselijkste kwellingen vermoord zijn geworden. Den marine-officieren werden voor een deel de oogen uitgestoken. Daarop werden zij in het water geworpen, half verdronken weder opgevischt en na met goeden uitslag weder te zijn bijgebracht, gefusilleerd.

Vele burgers zitten dag en nacht met den revolver in de hand, gereed hunne vrouwen en dochters dood te schieten, voordat zij in de handen der Roode Garde vallen. Vooral de intellectueelen roepen vertwijfeld om eenigerlei hulp, gelijk waarvandaan, al zou die zelfs van de binnenrukkende Duitschers komen. Dat bij zulke toestanden de belangstelling in buitenlandsche vraagstukken in het bijzonder in oorlogsdoeleindenkwesties of in de bijzonderheden van de onderhandelingen te Brest-Litowsk bij de bevolking bijna geheel is verdwenen, spreekt ook van zelf.

Volgens de *Times*, die uit St. Petersburg berichten ontving, heerschen daar ook ontzettende epidemieën, vooral vlektyphus, die te vreeselijker woedt, nu de passende voedingsmiddelen ontbreken Ook worden er geen maatregelen genomen tot isolatie der lijders, bestaat er gebrek aan verplegingsartikelen en geneesmiddelen. En de geneesheeren en verpleegsters, die nog trachten te doen, wat mogelijk is, worden in hun arbeid belemmerd door de „democratische" beginselen in de hospitalen, waar de portier evenveel te zeggen heeft als de directeur.

De overgebleven artsen moeten dan ook van plan zijn, om heen te gaan.

De maximalisten hebben de kantoren der Koopmansvereeniging in beslag genomen en alle bezittingen geconfisqueerd, waardoor de geheele handel is verlamd en zelfs het aanwezige niet meer kan worden gedistribueerd.

Te St. Petersburg eet men brood van kaf, in Finland van mos en zaagsel.

De Finsche regeering heeft hulp aan Zweden gevraagd en een gerucht zegt, dat Zweedsche troepen reeds met maximalische hebben gestreden.

Bekendmaking.

De verkoop van Zilveren, Gouden en Juweelen voorwerpen, beleend ter Spaar- en Beleenbank van 1 September 1916 tot en met 28 Februari 1917, onder **No. 4908 R** tot en met **No. 4315 S**, zal plaats hebben op Donderdag 11 April a.s. en volgende Donderdagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, 6 April 1918.

De Voorzitter,

3 C. S. Gorsira.

VERLOOFD:

Silvia M. B. v. d. Veen-Zeppenfeldt

en

Henry Perret Gentil.

Curaçao, 25 Maart 1918.